

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-160-06

Druk nr 1163
Warszawa, 17 listopada 2006 r.

Pan
Marek Jurek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego oraz ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt wraz z projektem aktu wykonawczego.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

(-) Jarosław Kaczyński

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego oraz ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt

Art. 1. W ustawie z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127 i Nr 171, poz. 1225) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wymagania, jakie powinny być spełnione przy produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego i przez te produkty w zakresie nieuregulowanym w przepisach rozporządzenia nr 853/2004 oraz w przepisach Unii Europejskiej wydanych w trybie tego rozporządzenia, w tym wymagania, jakie powinny być spełnione przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny,”;

2) w art. 5:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) produkcja mięsa przeznaczonego na użytek własny – pozyskiwanie mięsa, utrzymywanych w gospodarstwie, świń, owiec, kóz, cieląt do szóstego miesiąca życia, drobiu oraz zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych albo pozyskiwanie przez myśliwego, w wyniku odstrzału, mięsa zwierząt łownych, przeznaczonego na własne potrzeby,”;

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) produkty pochodzenia zwierzęcego o tradycyjnym charakterze – produkty rolne i środki spożywcze, o których mowa w przepisach krajowych lub przepisach Unii Europejskiej dotyczących oznaczeń geograficznych, nazw pochodzenia lub gwarantowanych tradycyjnych specjalności produktów rolnych i środków spożywczych, lub produkty rolne i środki spożywcze umieszczone na liście produktów tradycyjnych, prowadzonej przez ministra właściwego do spraw rynków rolnych.”;

3) w art. 9 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Produkty pochodzenia zwierzęcego wprowadzane na rynek zaopatruje się w świadectwa zdrowia lub inne dokumenty, jeżeli wynika to z przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 2.”;

4) w art. 11 w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przy produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego, w zakresie nieuregulowanym w przepisach rozporządzenia nr 852/2004, rozporządzenia nr 853/2004 i w przepisach Unii Europejskiej wydanych w trybie tych rozporządzeń, a także w zakresie, w jakim te przepisy upoważniają państwo członkowskie Unii Europejskiej do wydania odrębnych regulacji prawnych, powinny być spełnione wymagania zdrowotne, higieniczne, sanitarne, organizacyjne, lokalizacyjne, techniczne i technologiczne, zwane dalej „wymaganiami weterynaryjnymi”, jeżeli zostały określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 2, obejmujące w szczególności.”;

5) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. Przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny powinny być spełnione wymagania zdrowotne, higieniczne i sanitarne, zwane dalej „wymaganiami weterynaryjnymi przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny”, obejmujące w szczególności:

- 1) wymagania dotyczące zdrowia zwierząt, z których pozyskuje się mięso, lub
- 2) wymagania, jakie powinny być spełnione przy uboju na terenie gospodarstwa, lub
- 3) wymagania dotyczące badania poubojowego mięsa, w tym mięsa pozyskanego w wyniku odstrzału zwierząt łownych, lub
- 4) sposób znakowania mięsa.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wymagania weterynaryjne przy produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny, biorąc pod uwagę ochronę zdrowia publicznego, w tym potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego.”;

6) w art. 17 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Dopuszcza się ubój na terenie gospodarstwa, utrzymywanych w tym gospodarstwie, świń, owiec, kóz, cieląt do szóstego miesiąca życia, drobiu oraz zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych, w celu produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny.”;

7) w art. 20 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prowadzi:

- a) rejestr zakładów obejmujący zakłady, które podlegają rejestracji zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 853/2004, zakłady zatwierdzone zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 853/2004, zakłady prowadzące działalność marginalną, lokalną i ograniczoną oraz zakłady prowadzące działalność w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do sprzedaży bezpośredniej,
- b) wykaz podmiotów prowadzących działalność rejestrowaną;”;

8) po art. 21 dodaje się art. 21a i 21b w brzmieniu:

- „Art. 21a. 1. Jeżeli państwo trzecie uzależnia wysyłkę produktów pochodzenia zwierzęcego do tego państwa od nadania zakładowi uprawnienia do produkcji na rynek danego państwa trzeciego, powiatowy lekarz weterynarii, w drodze decyzji, nadaje zakładowi takie uprawnienie.
2. Powiatowy lekarz weterynarii po wydaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, w prowadzonym rejestrze zakładów umieszcza informację o nadaniu uprawnienia danemu zakładowi do produkcji na rynek państwa trzeciego.
 3. Jeżeli państwo trzecie uzależnia uzyskanie uprawnienia do produkcji na rynek tego państwa od wyników przeprowadzonej przez właściwy organ tego państwa kontroli, powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, po uzyskaniu przez ten zakład zatwierdzenia przez właściwy organ państwa trzeciego.

4. Koszty kontroli, o której mowa w ust. 3, ponosi podmiot ubiegający się o uzyskanie uprawnienia, chyba że są one ponoszone przez państwo trzecie.
5. Decyzję w sprawie nadania zakładowi uprawnienia do produkcji na rynek państwa trzeciego, powiatowy lekarz weterynarii wydaje:
 - 1) w terminie 30 dni od dnia złożenia przez podmiot wniosku o nadanie uprawnienia, po przeprowadzeniu kontroli w zakładzie;
 - 2) w terminie 14 dni od dnia złożenia przez podmiot wniosku o nadanie uprawnienia, w przypadku, o którym mowa w ust. 3.
6. Podmiot prowadzący zakład, który posiada uprawnienie do prowadzenia produkcji na rynek państwa trzeciego, informuje powiatowego lekarza weterynarii o zaprzestaniu prowadzenia tej produkcji oraz o każdej zmianie stanu prawnego lub faktycznego związanej z prowadzeniem tej produkcji w terminie 7 dni od dnia zaistnienia takiej zmiany.

Art. 21b. Produkty pochodzenia zwierzęcego, z wyłączeniem produktów produkcji pierwotnej, stanowiące surowiec do produkcji w zakładach zatwierdzonych mogą pochodzić tylko z zakładów zatwierdzonych.”;

9) art. 22 i 23 otrzymują brzmienie:

„Art. 22. 1. Powiatowy lekarz weterynarii:

- 1) przekazuje, za pośrednictwem wojewódzkiego lekarza weterynarii, Głównemu Lekarzowi Weterynarii informacje zawarte w rejestrze i

wykazie, o których mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1, w tym informacje o każdej zmianie stanu faktycznego lub prawnego ujawnionego w tym rejestrze albo wykazie;

- 2) powiadamia o skreśleniu zakładu z rejestru, o którym mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1 lit. a:
 - a) państwowego powiatowego inspektora sanitarnego,
 - b) wojewódzkiego inspektora inspekcji handlowej.

2. Główny Lekarz Weterynarii, na podstawie informacji przekazywanych przez powiatowego lekarza weterynarii, o których mowa w ust. 1 pkt 1, sporządza i uaktualnia, w formie papierowej lub elektronicznej, ogólny wykaz zakładów, na podstawie danych zawartych w rejestrze, o którym mowa w art. 20 ust. 1 pkt 1.

Art. 23. 1. Jeżeli zostanie stwierdzone, że w zakładach, o których mowa w art. 21a ust. 1, nie są spełniane wymagania określone przez państwo trzecie, powiatowy lekarz weterynarii, w zależności od stopnia uchybienia, wydaje decyzję, w której:

- 1) nakazuje usunięcie uchybień lub
- 2) zakazuje produkcji na rynek państwa trzeciego niektórych rodzajów produktów pochodzenia zwierzęcego, lub
- 3) zakazuje wprowadzania partii produktów pochodzenia zwierzęcego na rynek państwa trzeciego, lub

- 4) zakazuje produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego na rynek państwa trzeciego.
2. W decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 1, powiatowy lekarz weterynarii może, biorąc pod uwagę rodzaj uchybień oraz stopień zagrożenia dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, określić termin usunięcia uchybień.
3. Powiatowy lekarz weterynarii może, wydając decyzję, o której mowa w ust. 1 pkt 4, cofnąć uprawnienia do produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego na rynek państwa trzeciego.
4. Powiatowy lekarz weterynarii o wydaniu decyzji, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, powiadamia, za pośrednictwem wojewódzkiego lekarza weterynarii, Głównego Lekarza Weterynarii.
5. Powiatowy lekarz weterynarii uchyla, w drodze decyzji, zakazy, o których mowa w ust. 1 pkt 2-4, jeżeli przeprowadzona kontrola zakładu, o którym mowa w ust. 1, lub produktów pochodzenia zwierzęcego pochodzących z tego zakładu, potwierdzi spełnianie wymagań określonych przez państwo trzecie.”;

10) w art. 24 w ust. 2 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

- „4) uzgadniania z właściwą władzą państwa trzeciego wymagań weterynaryjnych, jakie powinny być spełnione przy przywozie z państwa trzeciego i wywozie do tego państwa produktów pochodzenia zwierzęcego, w zakresie nieokreślonym w przepisach Unii Europejskiej.”;

11) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Art. 25. Kto:

- 1) podaje zwierzętom substancje niedozwolone lub wykorzystuje zwierzęta, którym podawano substancje niedozwolone, do produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego, z wyłączeniem zwierząt, którym podawano substancje o działaniu beta-agonistycznym oraz hormonalnym, w tym tyreostatycznym, w celu leczniczym lub zootechnicznym, po upływie karencji,
 - 2) poddaje ubojowi zwierzęta poza rzeźnią wbrew przepisom art. 17,
 - 3) wprowadza na rynek produkty pochodzenia zwierzęcego, w sposób niezgodny z rodzajem działalności określonej dla danego podmiotu w rejestrze prowadzonym przez powiatowego lekarza weterynarii
- podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. U. Nr 91, poz. 872 oraz z 2005 r. Nr 100, poz. 837) w art. 17 w ust. 3a dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

- „3) uboju świń, owiec, kóz i cieląt do szóstego miesiąca życia, na terenie gospodarstwa, w celu produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny, zgodnie z przepisami o produktach pochodzenia zwierzęcego – zniszczenia kolczyka lub duplikatu kolczyka dokonuje posiadacz tych zwierząt.”.

Art. 3. Rejestr prowadzony na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy wymienionej w art. 1, staje się rejestrem prowadzonym na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Projektowana zmiana ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127 i Nr 171, poz. 1227) ma na celu zapewnienie efektywniejszej ochrony zdrowia publicznego, w szczególności przez uregulowanie w ustawie kwestii dotyczących warunków pozyskiwania mięsa przeznaczonego na użytek własny (art. 1 pkt 1 projektowanej ustawy). W związku z powyższym, w projektowanej ustawie znalazła się definicja pojęcia „produkcja mięsa przeznaczonego na użytek własny” (art. 1 pkt 2 lit. a projektowanej ustawy).

Konsekwencją powyższego jest również dodanie w art. 17 nowelizowanej ustawy po ust. 1 ust. 1a dopuszczającego ubój na terenie gospodarstwa, utrzymywanych w tym gospodarstwie, świń, owiec, kóz, cieląt do szóstego miesiąca życia, drobiu oraz zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych w celu produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny. Wprawdzie bydło, którego mięso jest przeznaczone do wprowadzania na rynek, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej, powinno być poddawane ubojowi w rzeźni, to jednak przepisy Unii Europejskiej nie regulują kwestii pozyskiwania mięsa na użytek własny w gospodarstwie. W Polsce tradycyjnie poddawano się ubojowi w gospodarstwie cielęta w celu pozyskania mięsa na potrzeby własne. Również podczas prac w Senacie nad ustawą o produktach pochodzenia zwierzęcego w podkomisji do spraw prac nad tą ustawą, zgłaszano potrzebę umożliwienia uboju w gospodarstwie na użytek własny cieląt do 6 miesiąca życia. Z uwagi na fakt, że ustawa ta miała na celu jak najszybsze dostosowanie przepisów prawa krajowego do przepisów Unii Europejskiej w zakresie produktów pochodzenia

zwierzęcego, postanowiono, że ubój cieląt na terenie gospodarstwa na użytek własny zostanie uregulowany w późniejszym okresie.

W związku z tym, że przepisy Unii Europejskiej, a w szczególności przepisy rozporządzeń (WE) nr 852/2004, 853/2004 i 854/2004, nie mają zastosowania do produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na użytek własny, pozostawiając te kwestie do ewentualnego uregulowania we własnym zakresie przez państwa członkowskie, proponuje się w art. 1 pkt 5 projektowanej ustawy, w dodawanym art. 11a, zamieścić upoważnienie do określenia podstawowych wymagań zdrowotnych, higienicznych i sanitarnych, jakie powinny być spełnione przy pozyskiwaniu, na użytek własny, na terenie gospodarstwa mięsa pochodzącego z uboju świń, owiec, kóz, cieląt do szóstego miesiąca życia, drobiu oraz zwierząt dzikich utrzymywanych w warunkach fermowych, utrzymywanych w tym gospodarstwie, albo przy pozyskiwaniu przez myśliwego, w wyniku odstrzału, mięsa zwierząt łownych. Wymagania te będą obejmować w szczególności: wymagania dotyczące zdrowia zwierząt, wymagania, jakie powinny zostać spełnione przy uboju tych zwierząt na terenie gospodarstwa, wymagania dotyczące badania poubojowego mięsa, w szczególności mięsa pozyskanego w wyniku odstrzału zwierząt łownych oraz sposób jego znakowania. Wymagania te zostaną określone w rozporządzeniu ministra właściwego do spraw rolnictwa wydanym na podstawie upoważnienia określonego w art. 11a ust. 2.

Zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 2 lit. b nadająca nowe brzmienie art. 5 pkt 5 ma charakter dostosowawczy, ponieważ zmiana definicji produktów pochodzenia zwierzęcego o tradycyjnym charakterze wynika ze zmiany przepisów prawa Unii Europejskiej. W dniu 20 marca 2006 r. zostało przyjęte rozporządzenie Rady (UE) nr 509/2006 w sprawie produktów rolnych i środków spożywczych będących gwarantowanymi tradycyjnymi specjalnościami. Rozporządzenie to zastąpiło rozporządzenie Rady (EWG) nr 2082/92 w sprawie świadectw o szczególnym charakterze dla produktów rolnych i środków spożywczych. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2082/92 Komisja Europejska prowadziła rejestr, w którym były wymienione nazwy produktów, których specyficzny charakter został uznany na poziomie Wspólnoty i dla których wydane zostały świadectwa potwierdzające ich specyficzny charakter. Natomiast stosownie do rozporządzenia Rady (UE) nr 509/2006, wyżej wymieniony rejestr został zastąpiony rejestrem

gwarantowanych tradycyjnych specjalności. Na podstawie art. 19 rozporządzenia Rady (UE) nr 509/2006 nazwy już zarejestrowane na mocy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2082/92 wpisuje się do rejestru gwarantowanych tradycyjnych specjalności. W związku z powyższym w definicji produktów pochodzenia zwierzęcego o tradycyjnym charakterze proponuje się zastąpić wyrazy: „świadectw specyficznego charakteru” wyrazami „gwarantowanych tradycyjnych specjalności”.

Projektowana zmiana art. 1 pkt 3 polegająca na dodaniu w art. 9 ust. 2a ma na celu określenie ogólnego obowiązku zaopatrywania produktów pochodzenia zwierzęcego w odpowiednią dokumentację, czyli świadectwa zdrowia albo inne dokumenty, jeżeli wynika to z przepisów wydanych na podstawie art. 11 ust. 2 nowelizowanej ustawy. Przepisy prawa Unii Europejskiej określają jedynie wymóg zaopatrywania produktów we właściwe dokumenty i świadectwa zdrowia. Jednocześnie zgodnie z rozporządzeniem nr 178/2002 istnieje obowiązek zapewnienia przez podmioty możliwości śledzenia produktu „jeden krok w tył i jeden krok w przód”. W związku z powyższym, wydaje się właściwe określenie wzoru dokumentu dla wszystkich produktów pochodzenia zwierzęcego, który realizowałby założenia rozporządzenia 178/2002 umożliwiającego prześledzenie drogi produktu. Określenie takiego dokumentu, w tym tego co powinien zawierać, sposób jego wystawiania i przechowywania, umożliwi upoważnienie zawarte w art. 11 ust. 2 nowelizowanej ustawy, jednakże obowiązek wystawienia takiego dokumentu powinien wynikać z przepisu ustawowego. Ponadto należy mieć na uwadze fakt, że w obecnym stanie prawnym obowiązek wystawiania handlowego dokumentu identyfikacyjnego wynika dla niektórych produktów pochodzenia zwierzęcego z rozporządzeń wydanych na podstawie art. 5 ust. 2 uchylonej ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. Nr 33, poz. 288 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 68 i Nr 23, poz. 188), częściowo zachowanych w mocy na podstawie art. 38 nowelizowanej ustawy. Jednakże dla części produktów, np. żelatyny czy produktów rybołówstwa nie ma takiego obowiązku. W związku z powyższym wydaje się właściwe uregulowanie w sposób jednolity kwestii dokumentacji wystawianej przy wprowadzaniu produktów pochodzenia zwierzęcego na rynek.

Zaproponowane w art. 1 pkt 4 projektowanej ustawy nowe brzmienie wprowadzenia do wyliczenia art. 11 rozszerza upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia określającego inne niż przewidziane w prawie

wspólnotowym wymagania dla zakładów w celu umożliwienia produkcji metodami tradycyjnymi oraz zastosowania innych rozwiązań w strukturze zakładu, niż przewidują to przepisy prawa Unii Europejskiej. Możliwość wydania takich przepisów krajowych przewidują art. 13 ust. 3 i ust. 4 lit. a i b rozporządzenia nr 852/2004, art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 853/2004 oraz art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 854/2004. Zgodnie z tymi przepisami istnieje możliwość wydania przez państwo członkowskie Unii Europejskiej przepisów dostosowujących wymagania określone w załącznikach do wyżej wymienionych rozporządzeń do potrzeb danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Upoważnienie zawarte w art. 11 ust. 2 nowelizowanej ustawy przewiduje wydanie przez ministra właściwego do spraw rolnictwa rozporządzenia regulującego wymagania weterynaryjne tylko w przypadku, gdy wymagania takie nie są określone w przepisach Unii Europejskiej. W związku z powyższym istnieje konieczność ustanowienia takiej regulacji, która pozwoli Polsce na skorzystanie z możliwości przewidzianej w przepisach Unii Europejskiej. Będzie to ważny element, który może przyczynić się do wzrostu konkurencyjności, szczególnie niewielkich przedsiębiorstw stanowiących znaczną część polskich zakładów.

Zmiana w art. 1 pkt 7 nadająca nowe brzmienie art. 20 ust. 1 pkt 1 nowelizowanej ustawy ma na celu określenie rodzajów zakładów, które podlegają rejestracji, oraz określenie organu właściwego do prowadzenia takiego rejestru. Dotychczasowe brzmienie tego przepisu nakładające na powiatowych lekarzy weterynarii obowiązek prowadzenia rejestru rodziło wątpliwości interpretacyjne, czy zakłady rejestrowane mogą być w tym samym rejestrze, w którym znajdują się zakłady zatwierdzone. Skutkowało to koniecznością udzielania wyjaśnień w zakresie interpretacji tego przepisu. Zmiana ma na celu zwiększenie czytelności tego przepisu.

Zmiana w art. 1 pkt 8, polegająca na dodaniu w nowelizowanej ustawie art. 21a, ma celu określenie trybu nadawania zakładom uprawnień do prowadzenia produkcji na rynek państwa trzeciego. Zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, żywność i pasze wywożone ze Wspólnoty lub ponownie wywożone ze Wspólnoty w celu wprowadzenia na rynek w państwie trzecim, powinny być zgodne z wymogami prawa żywnościowego, chyba że władze państwa przywozu postanowiły inaczej lub przepisy ustawowe, wykonawcze, normy, kodeksy praktyk oraz inne procedury prawne i administracyjne obowiązujące w państwie przywozu stanowią inaczej. W związku z powyższym, państwo trzecie może wprowadzić wymóg spełnienia przez polskie

zakłady lub produkty pochodzenia zwierzęcego produkowane w tych zakładach, które będą przeznaczone na rynek tego państwa trzeciego, spełnienia innych wymagań niż przewiduje to prawo wspólnotowe dla produktów wprowadzanych na rynek. Procedura rejestracji i zatwierdzania zakładów określona jest w art. 21 nowelizowanej ustawy. Jednakże wydaje się konieczne określenie zasad, na jakich zakłady mogą ubiegać się o możliwość wysyłania swoich produktów na rynek państw trzecich. Proponuje się, aby podmiot zgłaszał się z wnioskiem do powiatowego lekarza weterynarii o nadanie zakładowi uprawnień do produkcji na rynek konkretnego państwa trzeciego. Powiatowy lekarz weterynarii, podobnie jak w przypadku zatwierdzania zakładu, przed wydaniem decyzji o nadaniu uprawnień do produkcji na rynek państwa trzeciego przeprowadza kontrole w zakładzie w celu sprawdzenia, czy zakład spełnia określone przez dane państwo trzecie wymagania. Niektóre państwa trzecie, np. Rosja, uzależniają zgodę na wysyłanie do tego państwa produktów pochodzenia zwierzęcego od wyników przeprowadzonej przez właściwy organ tego państwa kontroli. Powiatowy lekarz weterynarii wydaje decyzję po uzyskaniu przez ten zakład zatwierdzenia przez właściwy organ państwa trzeciego.

Ponadto proponuje się, aby koszty kontroli prowadzonej przez organy państwa trzeciego były ponoszone przez podmioty zainteresowane uzyskaniem możliwości produkcji na inne rynki niż wspólnotowe, chyba że będą one ponoszone przez państwo trzecie.

Jednocześnie konieczne jest określenie zasad, na jakich powiatowy lekarz weterynarii kontroluje spełnianie przez zakład, któremu zostało nadane uprawnienie do produkcji na rynek państwa trzeciego, wymagań określonych przez państwo trzecie. Ponadto podmioty prowadzące zakłady posiadające uprawnienie do prowadzenia produkcji na rynek państw trzecich zostały zobowiązane do informowania powiatowego lekarza weterynarii o każdej zmianie stanu faktycznego lub prawnego związanej z prowadzeniem tej produkcji.

Propozycja zawarta w art. 1 pkt 8 dodająca art. 21b ma na celu wykluczenie możliwości produkcji, w zakładach zatwierdzonych, produktów pochodzenia zwierzęcego z surowców niepochodzących z zatwierdzonych zakładów. Należy bowiem zauważyć, że do końca 2007 r. będą funkcjonować zakłady mięsne korzystające z okresu przejściowego, których produkcja, zgodnie z Traktatem Akcesyjnym, może być

przeznaczona wyłącznie na rynek krajowy. Równocześnie w rozporządzeniu nr 2074/2005 pozwala się na dalszą produkcję w zakładach, obecnie zakwalifikowanych do produkcji na rynek krajowy, bez zatwierdzenia wymaganego w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 853/2004, pod warunkiem – między innymi – produkcji produktów przeznaczonych wyłącznie na rynek krajowy. Takie rozwiązanie zapewni oddzielenie produktów wytworzonych w zakładach niezatwierdzonych od produktów pochodzących z zakładów zatwierdzonych.

Zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 9 polegająca na nadaniu nowego brzmienia art. 22 ma na celu uszczegółowienie obowiązków powiatowych lekarzy weterynarii i Głównego Lekarza Weterynarii wynikających ze zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakładach, a także w odniesieniu do zmian dokonywanych na wniosek przedsiębiorcy lub wskutek decyzji organu nadzoru w prowadzonych rejestrze i wykazie. Na powiatowego lekarza weterynarii został nałożony obowiązek powiadamiania państwowego powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora inspekcji handlowej o wykreśleniu zakładu z rejestru. Ponadto Główny Lekarz Weterynarii został zobowiązany do prowadzenia i uaktualniania, na podstawie informacji przekazywanych mu przez powiatowego lekarza weterynarii, obejmujących obszar całego kraju wykazów zakładów w poszczególnych grupach.

Zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 9 polegająca na nadaniu nowego brzmienia art. 23 nowelizowanej ustawy ma na celu określenie decyzji, jakie może wydać powiatowy lekarz weterynarii w stosunku do zakładu, który narusza wymagania określone przez państwo trzecie, w zależności od stopnia uchybienia.

Zmiana zaproponowana w art. 1 pkt 10 polegająca na dodaniu w art. 24 w ust. 2 pkt 4 ma na celu wskazanie Głównego Lekarza Weterynarii, jako organu właściwego do prowadzenia, z właściwą władzą państwa trzeciego, uzgodnień mających na celu określenie, jakie wymagania weterynaryjne powinny być spełnione przy przywozie z państwa trzeciego i wywozie do tego państwa produktów pochodzenia zwierzęcego, w zakresie nieuregulowanym w przepisach Unii Europejskiej. Przepis ten umożliwi Głównemu Lekarzowi Weterynarii uzgadnianie wymagań weterynaryjnych z właściwą władzą weterynaryjną państwa trzeciego przy wymianie handlowej towarów w ramach kontaktów dwustronnych. Dotyczy to wyłącznie spraw niebędących przedmiotem regulacji prawa żywnościowego Unii Europejskiej. Takim uzgodnieniom

podlegają zarówno warunki przywozu, jak i wywozu. Typowym przykładem jest uzgadnianie świadectw dla miodu i produktów pszczelarskich lub uzgadnianie warunków polskiego eksportu do państw trzecich.

Projektowana zmiana w art. 1 pkt 11 polega na nadaniu nowego brzmienia art. 25 stanowiącemu m.in., że wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego w sposób niezgodny z rodzajem działalności określonej dla danego podmiotu w rejestrze prowadzonym przez powiatowego lekarza weterynarii podlega karze grzywny, karze ograniczenia wolności albo karze pozbawienia wolności do roku.

Zmiana zaproponowana w art. 2 projektowanej ustawy polegająca na dodaniu w ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. U. Nr 91, poz. 872 oraz z 2005 r. Nr 100, poz. 837) w art. 17 w ust. 3a pkt 3 ma na celu nałożenie na posiadacza świń, owiec, kóz i cieląt do szóstego miesiąca życia obowiązku zniszczenia kolczyka lub duplikatu kolczyka, w przypadku uboju na terenie gospodarstwa w celu produkcji mięsa przeznaczonego na użytek własny tak, aby zapobiec jego powtórnemu wykorzystaniu.

Ponadto mając na celu zachowanie ważności już dokonanych wpisów zakładów podlegających rejestracji, zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 853/2004, do rejestru prowadzonego przez powiatowego lekarza weterynarii na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 1 nowelizowanej ustawy, w art. 3 projektowanej ustawy określono, że rejestr prowadzony na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy wymienionej w art. 1, staje się rejestrem prowadzonym na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Projekt ustawy został uzgodniony z członkami Rady Ministrów oraz przyjęty przez Komitet Europejski Rady Ministrów. W toku uzgodnień została uwzględniona propozycja zgłoszona przez Ministerstwo Finansów dotycząca zmiany tytułu projektowanej ustawy przez odesłanie do ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt, która to ustawa jest również nowelizowana w projekcie ustawy.

Projektowana ustawa znajduje się w Programie prac legislacyjnych Rady Ministrów.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) projekt ustawy został

zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Żaden z podmiotów nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

Projektowana ustawa nie zawiera norm krajowych, przepisów technicznych, ani przepisów dotyczących usług, w związku z powyższym nie podlega notyfikacji zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Projektowana ustawa jest zgodna z przepisami prawa Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

- 1) podmioty zajmujące się pozyskiwaniem, wytwarzaniem i przetwarzaniem oraz wprowadzaniem na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego, w szczególności prowadzące zakłady lub rzeźnie,
- 2) podmioty zajmujące się produkcją mięsa przeznaczonego na użytek własny,
- 3) organy Inspekcji Weterynaryjnej, w szczególności powiatowi lekarze weterynarii.

2. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie ustawy nie spowoduje obciążeń dla budżetów jednostek sektora finansów publicznych.

3. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanej ustawy ma na celu pełniejsze dostosowanie przepisów krajowych w zakresie wymagań, jakie powinny być spełnione przy produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego, co przyczyni się do wzrostu konkurencyjności szczególnie niewielkich przedsiębiorstw, które stanowią znaczną część polskich zakładów.

5. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

W toku konsultacji społecznych projekt ustawy został przekazany między innymi do organizacji społeczno-zawodowych rolników, organizacji pracodawców, Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, krajowych związków hodowców zwierząt, Stowarzyszenia Rzeźników i Wędliniarzy, Polskiego Związku Producentów, Eksporterów i Importerów Mięsa, Krajowej Rady Izb Rolniczych oraz Rady Gospodarki Żywnościowej.

Powyższe organizacje nie zgłosiły uwag do projektu ustawy.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU

Ewa Ośniecka - Tamecka

Min.EOT/2658/2006/DP/ko

Warszawa, 03 listopada 2006 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zmianie ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego oraz ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt*, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Panią Ewę Ośniecką – Tamecką, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Szanowna Pani Minister!

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-160-06), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Andrzej Lepper
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

2006 -11- 0 6

.....dn.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾
z dnia

w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa na użytek własny

Na podstawie art. 11a ust. 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127, z późn. zm.) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) wymagania dotyczące zdrowia zwierząt, z których lub od których pozyskuje się mięso;
- 2) wymagania, jakie powinny być spełnione przy uboju na terenie gospodarstwa;
- 3) wymagania dotyczące badania poubojowego mięsa, w tym mięsa pozyskanego w wyniku odstrzału zwierząt łownych;
- 4) sposób znakowania mięsa.

§ 2. Zwierzęta poddawane ubojowi w gospodarstwie w celu pozyskania mięsa na użytek własny:

- 1) nie mogą wykazywać klinicznych objawów choroby;
- 2) nie mogą pochodzić z gospodarstwa, lub gospodarstwa znajdującego się na obszarze, podlegającego ograniczeniom, nakazom lub zakazom wydanym na podstawie przepisów o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt ze względu na chorobę zakaźną zwierząt wymienioną w przepisach wydanych na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy o produktach pochodzenia zwierzęcego;
- 3) nie mogą zostać poddane ubojowi w przypadku zwierząt, które były uprzednio leczone produktami leczniczymi weterynaryjnymi lub produktami leczniczymi przed upływem okresu karencji określonego dla użytego produktu leczniczego weterynaryjnego lub produktu leczniczego.

§ 3. 1. Właściciel zwierzęcia, z wyłączeniem drobiu i zajczaków, przed

przeprowadzeniem uboju w gospodarstwie, w celu pozyskania mięsa na użytek własny:

- 1) informuje, na piśmie, powiatowego lekarza weterynarii o zamiarze przeprowadzenia takiego uboju, określając miejsce uboju, gatunek zwierzęcia poddawanego ubojowi i termin uboju;
- 2) przekazuje pisemne oświadczenie o zobowiązaniu się do zagospodarowania materiału szczególnego ryzyka, określonego w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.Urz. WE L 147 z 31.05.2001, str. 1; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 32, str. 289), zgodnie z przepisami tego rozporządzenia oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1774/2002 z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.Urz. WE L 273 z 10.10.2002, str. 1; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 37, str. 92) - w przypadku uboju owiec, kóz i cieląt do szóstego miesiąca życia.

2. Wzór pisemnego powiadomienia określa załącznik do rozporządzenia.

§ 4. Przy przeprowadzaniu uboju zwierząt w gospodarstwie:

- 1) powinny być spełnione wymagania dotyczące dobrostanu zwierząt, określone w art. 34 ust. 3-4 ustawy o ochronie zwierząt z dnia 21 sierpnia 1997 r. (Dz. U z 2003, Nr 106, poz.1002, z późn. zm.);
- 2) właściciel zwierzęcia poddawanego ubojowi zagospodarowuje materiał szczególnego ryzyka, określony w przepisach rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zgodnie z przepisami tego rozporządzenia oraz rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 – w przypadku uboju owiec, kóz i cieląt do szóstego miesiąca życia.

§ 5.1. Mięso świń, nutrii poddanych ubojowi w gospodarstwie oraz mięso dzików odstrzelonych w celu pozyskania na użytek własny poddaje się badaniu na włośnię w sposób określony w rozporządzenia Komisji (WE) nr 2075/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włośieni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.Urz. UE L 338 z 22.12.2005, str. 60).

2. Metodę badania trichonoskopowego, określoną w rozdziale III załącznika I do rozporządzeniem nr 2075/2005 można stosować jedynie do badania mięsa, które :

- 1) przed spożyciem zostanie poddane obróbce cieplnej zapewniającej podgrzanie mięsa do temperatury wewnętrznej wynoszącej co najmniej 71°C;
- 2) nie będzie wykorzystywane do przygotowania potraw na grillu lub w kuchence mikrofalowej.

3. Urzędowy lekarz weterynarii w przypadku zastosowania do badania mięsa metody trichinoskopowej informuje właściciela zwierzęcia o ograniczeniach w sposobie wykorzystania tego mięsa.

§ 6. Mięso zwierząt poddanych ubojowi w gospodarstwie oraz mięso dzików odstrzelonych, w celu pozyskania na użytek własny, poddaje się badaniu poubojowemu, przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii w sposób określony dla danego gatunku zwierzęcia w rozporządzeniu (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiającym szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz.Urz. UE L 139 z 30.04.2004, str. 206, z późn. zm.; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 45, str. 75, z późn. zm.) w załączniku I w sekcji IV.

§ 7. 1. Urzędowy lekarz weterynarii znakuje mięso poddane badaniu na włośnię znakiem weterynaryjnym:

- 1) okrągłym o średnicy 2,5 cm, zawierającym na środku literę "T" o wysokości 1,5 cm i grubości 0,2 cm - w przypadku mięsa, w którym nie stwierdzono włośni,
- 2) o kształcie trójkąta równobocznego skierowanego wierzchołkiem do góry o długości boku 5 cm, zawierającym:
 - a) w górnej części - litery PL,
 - b) w dolnej części - litery IW

- w przypadku mięsa, w którym stwierdzono włośnię.

2. Znaki weterynaryjne umieszcza się :

- 1) poprzez opieczętowanie znakiem przy użyciu tuszu lub poprzez znakowanie na gorąco na zewnętrznej powierzchni tuszy - w przypadku mięsa świń, nutrii i dzików oskórowanych;
- 2) na zawieszce przymocowanej do tuszy – w przypadku mięsa dzików nieoskórowanych.

§ 8. 1. Urzędowy lekarz weterynarii znakuje mięso zwierząt poddane badaniu poubojowemu znakiem weterynaryjnym:

1) prostokątnym o wymiarach 3 cm x 5 cm zawierającym napis "MIĘSO DO WŁASNEGO UŻYTKU"- gdy w wyniku badania poubojowego uznaje mięso za zdatne do spożycia przez ludzi;

2) trójkątnym, o którym mowa w § 7 ust.1 pkt 2 – gdy w wyniku badania poubojowego uznaje się mięso za niezdatne do spożycia przez ludzi.

2. Znaki weterynaryjne umieszcza się poprzez opieczętownienie znakiem przy użyciu tuszu lub poprzez znakowanie na gorąco na zewnętrznej powierzchni tuszy.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od jego ogłoszenia.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 131, poz. 915).

11-07-om

**Załącznik do rozporządzenia
Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
z dnia**

W Z Ó R

**Oświadczenie w sprawie uboju zwierząt w gospodarstwie w celu pozyskania mięsa na
użytek własny**

I. Informacja o zamiarze przeprowadzenia uboju zwierząt

Zgłaszający:

Gatunek zwierzęcia poddawane ubojowi:

Miejsce uboju:

Termin uboju:

II. Oświadczenie o zobowiązaniu się do zagospodarowania materiału szczególnego ryzyka ¹⁾

Oświadczam, że zobowiązuję się do zagospodarowania materiału szczególnego ryzyka, określonego w przepisach rozporządzenia (WE) nr 999/2001, zgodnie przepisami tego rozporządzenia i rozporządzenia nr 1774/2002.

III. Zgłoszenie do badania poubojowego mięsa

Zgłaszam/nie zgłaszam ²⁾ do badania poubojowego mięso/a pozyskanego w wyniku uboju na użytek własny.

.....
data i podpis zgłaszającego

¹⁾ Dotyczy uboju owiec, kóz i cieląt do szóstego miesiąca życia, w przypadku innych gatunków zwierząt skreślić.

²⁾ Niepotrzebne skreślić.

11-07-om

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji mięsa na użytek własny ma na celu określenie minimalnych wymagań:

- dotyczących zdrowia zwierząt, z których pozyskuje się mięso,
- jakie powinny być spełnione przy uboju na terenie gospodarstwa,

- dotyczących badania poubojowego mięsa, w tym mięsa pozyskanego w wyniku odstrzału zwierząt łownych,
- dotyczących znakowania mięsa.

w celu zapewnienia efektywniejszej ochrony zdrowia publicznego.

Przestrzeganie minimalnych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt ma na celu zapobieżenie ubojowi zwierząt, które wykazują objawy choroby albo pochodzą z obszarów lub gospodarstwa podlegające ograniczeniom w związku ze zwalczaniem choroby zakaźnej zwierząt oraz którym podano produktu lecznicze weterynaryjne lub inne produkty lecznicze, a nie minął jeszcze okres karencji przewidziany dla tych produktów.

Projekt rozporządzenia określa również warunki przeprowadzenia uboju. W celu zapewnienia minimalnych warunków dobrostanu zwierząt, uśmiercanie powinno mieć miejsce po uprzednim pozbawieniu zwierzęcia świadomości, a wytrzewianie, oparzanie, zdejmowanie skóry, wędzenie i oddzielanie części zwierząt może mieć miejsce dopiero po ustaniu odruchów oddechowych i mięśniowych. Ubój w celu pozyskania mięsa na użytek własny nie może dotyczyć zwierząt w okresie okołoporodowym oraz nie może odbywać się przy udziale dzieci lub w ich obecności.

Ponadto warunkiem przeprowadzenia uboju w gospodarstwie, cieląt do szóstego miesiąca życia, owiec i kóz jest zapewnienie, że materiał szczególnego ryzyka, określony w przepisach rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.Urz. WE L 147 z 31.05.2001, str. 1; Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 32, str. 289) zostanie zagospodarowany zgodnie z wymaganiami przepisów wspólnotowych. W tym celu w projekcie rozporządzenia określono obowiązek zadeklarowania przez przeprowadzeniem uboju przez właściciela cielęcia, kozy i owcy poddawanych ubojowi, że spełni te wymagania poprzez podpisanie oświadczenia, którego wzór jest określony w załączniku do rozporządzenia. Materiałem szczególnego ryzyka w przypadku cieląt do 6 miesiąca życia są: migdałki, jelito od dwunastnicy do prostnicy oraz krezka. Natomiast w przypadku owiec i kóz materiałem szczególnego ryzyka jest śledziona i jelito kręte, a ponadto u owiec i kóz w wieku powyżej 12 miesięcy lub u których wyrzyna się stały siekacz w obrębie dziąsła: materiałem tym są: czaszka, w tym mózgowie, gałki oczne, migdałki, rdzeń kręgowy,

śledziona oraz jelito kręte.

Projekt rozporządzenia wprowadza obowiązek badania na włośnię mięsa świń, nutrii poddanych ubojowi w gospodarstwie oraz mięsa dzików odstrzelonych w celu pozyskania na użytek własny. Zgodnie z projektem do badania na włośnię mięsa przeznaczonego na użytek własny można stosować metody określone w przepisach rozporządzenia Komisji (WE) nr 2075/2005 z dnia 5 grudnia 2005 r. ustanawiającego szczególne przepisy dotyczące urzędowych kontroli w odniesieniu do włośieni (*Trichinella*) w mięsie (Dz.Urz. UE L 338 z 22.12.2005, str. 60), a więc metodę wytrawiania albo metodę trichinoskopową. Jednakże ze względu na fakt, że metoda trichinoskopowa jest metodą mniej dokładną oraz nie wykrywa nieotorbionych gatunków włośni zarażających zwierzęta domowe i leśne oraz ludzi i nie spełnia już swoich zadań jako metoda wykrywania do standardowego stosowania, jej stosowanie powinno ograniczać się tylko do przypadków, gdy mięso przebadane tą metodą będzie poddane przed spożyciem odpowiedniej obróbce cieplnej, która gwarantuje zabicie larw nicienia, które mogły zostać niewykryte przy zastosowaniu tej metody badania. W związku z powyższym w przypadku, gdy mięso zostanie zbadane metodą trichinoskopową urzędowy lekarz weterynarii ma obowiązek poinformować właściciela mięsa o konieczności poddania takiego mięsa obróbce cieplnej gwarantującej osiągnięcie w najniższym punkcie tego mięsa temperatury minimum 71⁰ C oraz, że mięso takie nie może być wykorzystane do przygotowania potraw na grillu lub w kuchence mikrofalowej. Ponadto w projekcie rozporządzenia określono sposób znakowania mięsa badanego na włośnię.

W projekcie rozporządzenia wskazano również sposób, w jaki urzędowy lekarz weterynarii przeprowadza badanie poubojowe zwierząt, lub badanie zwierząt po odstrzale oraz sposób znakowania zbadanego mięsa, w przypadku gdy właściciel zwierzęcia wyrazi życzenie przeprowadzenia takiego badania.

Ponadto projekt rozporządzenia przewiduje obowiązek informowania powiatowego lekarza weterynarii o zamiarze dokonania uboju zwierzęcia w gospodarstwie, z wyłączeniem drobiu i zajęczaków, w celu pozyskania mięsa na użytek własny, określając miejsce uboju, gatunek zwierzęcia poddawanego ubojowi i termin uboju poprzez wypełnienie odpowiedniego oświadczenia, którego wzór jest określony w załączniku do rozporządzenia. Regulacja ta ma na celu umożliwienie przeprowadzania przez organy Inspekcji

Weterynaryjnej wyrywkowej kontroli spełniania wymagań przy produkcji mięsa na użytek własny.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

- 1) podmioty zajmujące się produkcją mięsa przeznaczonego na użytek własny,
- 2) organy Inspekcji Weterynaryjnej, w szczególności powiatowi lekarze weterynarii oraz urzędowi lekarze weterynarii wyznaczeni przez powiatowego lekarza weterynarii do badania mięsa.

2. Wpływ projektowanego aktu normatywnego na sektor finansów publicznych

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie spowoduje obciążeń dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego i budżetów jednostek sektora finansów publicznych.

3. Wpływ projektowanego aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rynek pracy.

4. Wpływ projektowanego aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki w danym sektorze.

5. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia będzie przedmiotem konsultacji z organizacjami społecznymi, związkami branżowymi, takimi jak: Krajowa Rada Izb Rolniczych, Sekcja Krajowa Pracowników Weterynarii NSZZ „Solidarność”, Ogólnopolski Związek Zawodowy Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej, Polska Konfederacja Pracodawców Prywatnych, Związek Rzemiosła Polskiego, Stowarzyszenie Rzeźników i Wędliniarzy, Polski Związek Hodowców i Producentów Trzody Chlewnej „POL SUS”, Polska Federacja Hodowców Bydła i Producentów Mleka, Polski Związek Hodowców i Producentów Bydła Mięsnego, Polski

Związek Owczarski, Polski Związek Zrzeszeń Hodowców i Producentów Drobiu, Polski Związek Hodowców i Producentów Gęsi, Krajowy Związek Hodowców Królików, NSZZ Rolników Indywidualnych „Solidarność”, Związek Zawodowy Rolnictwa „Samoobrona”, Krajowy Związek Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych, Związek Zawodowy Pracowników Rolnictwa w RP, Sekretariat Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Polska Federacja Producentów Żywności, Krajowa Izba Producentów Drobiu i Pasz, Krajowa Rada Drobiarska, Rada Gospodarki Żywnościowej, Stowarzyszenie Producentów i Dystrybutorów Mięsa Strusiego „Struś – Pol”, Ogólnopolskie Stowarzyszenie Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki „Medicus Veterinarius”.

Ponadto projekt rozporządzenia będzie przedmiotem konsultacji z Głównym Inspektoratem Weterynarii, Krajową Izbą Lekarsko-Weterynaryjną oraz Państwowym Instytutem Weterynaryjnym w Puławach.